

דברי תורה וחכמה

פרשת
ראה
תשפ"ו
שנה יא
תרע"ז

יו"ל ע"י מכון אהל אברהם
להוצאת ספרי מורינו הרב הגאון ר' אברהם בן ציון בייער שליט"א
רב דשכונת דיב"ל בי"ש

לע"נ אאמו"ר הגה"צ ר' מאיר רפאל בהרב ר' ניסן זצ"ל
ג' מנ"א תש"פ לפ"ק

כך דרכה של תורה הוי זהיר במצוה קלה כבחמורה

שוב לזה העולם כדי לתקן מצוה זו על תיקונה
וימצא שנשמתו קיימה כל התורה כולה.

אכן יש לציין כאן לדברי הרה"ק בעל הבני
יששכר זי"ע בספרו הק' דרך פיקודיך (הקדמה ג')
אשר מבאר היטב צדקת דרכיו הק' של בורא
העולם, דישנם שני מיני גילגולי נשמות, יש אשר
צריך להתגלגל שוב בגוף ובשר, ויעבור שוב את
כל מסכת עולם הזה על כל תלאותיה למן יום
הוולדו עד יום מיתתו, וישא אשה ויוליד בנים וכן
יחזיק בכל דרכי העלם הזה, הכל כדי לתקן את
אשר פגם וקילקל בגלגול הקודם. אך לעומת זאת
ישנו ענין הנקרא עיבור נשמה אשר הוא קל ביותר
לנשמה עשרת מונים, והיינו שכיון שצריך לתקן
ולקיים מצוה זו הרי נשמתו מתעברת באדם אשר
נמצא בזה העולם ומקיים המצוה, וכיון שהאדם
מקיים המצוה ואותה נשמה מעוברת בו, נמצא
שעתה קיימה הנשמה מצוה זו ומתוקנת ועומדת
היא ושבה למקומה הראוי לה, ובדרך זו הרי אין
הנשמה צריכה להיוולד שוב ולעבור כל מסכת
התלאות בעולם הזה.

והחילוק בין ב' עניני תיקון נשמות אלו הוא, דאם
תיקן האדם כל המצוות אשר בידו לקיימם, ורק

שאין אתה יודע...

הדרך לזכות לבהירות בתורה הק' בפרשתן (יב,
יט) השמר לך פן תעזוב את הלוי וגו'.

בספה"ק באר מים חיים עמד על הצורך בביאור
מצוה זו שהזהירה אותנו התורה זה כמה פעמים
שלא לעזוב את הלוי כי אין לו חלק ונחלה עמך.

ולבאר את הענין על פי דרכי הקדים להקשות
קושיא נוספת הצריכה ביאור, דהנה משה רבינו
בפרשת כי תבוא אומר לבני ישראל, הסכת ושמע
ישראל היום הזה נהיית לעם לה' אלוקיך, והוא
דבר פלא, וכי רק היום נהיו לעם, הלא מיד
משקיבלו בני ישראל את התורה בחר סיני נהיו
לעם, ומה שאת שאמר להם משה רבינו רק עתה,
היום הזה נהיית לעם.

על כל אחד לקיים כל המצוות כולם

אכן בביאור העניין כתב הבאר מים חיים דברים
נפלאים, דהנה זה ידוע אשר כל אדם חייב לקיים
כל המצוות אשר בידו עשות, ואם פגם ולא קיים
מצוה מסוימת, כמו כן אם ח"ו עבר על מצוות לא
תעשה אשר לא תיעשה, יש לו לאדם להתגלגל

שעה אחת של קורת רוח

משל נפלא המשיל בזאת הבאר מים חיים, למלך אשר ציווה להקים גנות ופרדסים רבים, לזרע שדות ולנמוע כרמים אשר ישאו את כל סוגי הפירות החשובים, ומינה על כך שרים רבים ונכבדים עם אלפי פועלים אשר תחיתיהם והצד השווה שבהן שעל כולם מוטל למרוח ולהתייגע בעבודת האילנות והצלחת היכול. ואולם כל מטרת ותכלית הקמת הגינות והפרדסים הוא הכל כדי שבהגיע שעת ביכור הפירות יטעם המלך טעימה קטנה מפרות הביכורים וייהנה מהם כאשר אז טעמם הוא טעם מיוחד, ובאותה שעה מביאה לו טעימה זו נחת רוח וקורת רוח גדולה, וכדי להגיע לשעה זו היה על הפועלים לעבוד קשה ימים רבים.

בדומה לזה ממש יימצא שהבורא ית' שולח נשמת האדם לזה העולם למרוח ולהתייגע בכל מיני יגיעות, הכל כדי להגיע לאותה שעה קלה בה יקיים האדם מצוה רבה זו ותבוא נשמתו על תיקונה, וקיום מצוה זו תגרום לנחת רוח ושעשועים גדולים לאביו שבשמים.

ומסיים בה הבאר מים חיים בלשון נפלא, "וכל הימים אשר הוא חי על פני האדמה כולם מפלים ונמפלים לשעה הזו שנתמלא תענוג ורצון הבורא ברוך הוא בה. ועל זה אמרו חז"ל (עבודה זרה י"ז א) יש קונה עולמו בשעה אחת. כי כל עולמו שחיה עד אותו שעה, ושיחיה מכאן ולהבא, קנה בשעה הזו. להיות שמיא לא תענוג ורצון בוראו ברוך הוא שבראו בעולם בשביל דבר הזה ונעשית רצונו בזה, וקנה כל עולמו בשעה הזו, והבין".

המצוות אשר לא היו בידו לקיימם, כגון מצות יבום, או שמא מצות פדון הבן אשר לאו כל אדם זוכה לקיימו, ואף גם מצוות אלו אף שלא יכל לקיימם במעשה אך במחשבה ודיבור קיימם, והיינו שבמחשבתו שמר וציפה בהשתוקקות מרובה מתי יבוא לידו לקיים מצוה זו, וכן בדיבורו למד ואיון וחקר כל הלכותיהן פרטותיהן ודקדוקיהן של מצוות אלו, בכי האי גוונא זוכה שכדי לקיים מצוות אלו בשלימות היינו אף במעשה ממש, הרי נשמתו מתעברת באדם המקיים מצוה זו ועתה באה על תיקונה, אך כאשר האדם החסיר ולא קיים מצוות אשר היו בידו לקיימם, אזי בזה צריך האדם רח"ל להתגלגל שוב בגוף ובשר כדי לתקן מעשיו.

מצוה אחת יש לי

נמצא שיימצא לפעמים אדם אשר תיקן והעמיד על מכונם את כל המצוות כולם לבד ממצוה אחת, או שח"ו פגם וקילקל באחת מן המעשים אשר לא תעשינה, ועבור זאת יצטרך להתגלגל שוב לזה העולם ולעבור כל מסע ימי החיים, לישא אשה ולהוליד בנים, ליתן טרף לביתו ולעבור כל מירחות וטרדות העולם הכל כדי לתקן מצוה אחת.

וואולם הבאר מים חיים מציין לאופן נוסף בו יימצא אשר יתגלגל האדם לזה העולם בגוף ונשמה אע"פ שכבר תיקן כל מעשיו, והוא באדם אשר הבורא יתברך גזר שרק הוא יכול להציל חבירו בעת צרה, ולזאת מתגלגל לזה העולם בהקדמת רפואה למכה כדי להציל רעהו בבוא העת.

והנה זה ודאי שהיצר הרע וחילוליו מנסים בכל כוחם בהגיע שעת מבחנו של האדם למנוע בעדו מלקיים המצווה אשר עברה ירד לזה העולם, ועל האדם באותה שעה לחגור כלי מלחמה ללחום עם יצרו לכל יבטלחו ח"ו ממצווה זו, וכל ייפול שוב בפח יקוש אשר היצר פורש לרגלו כדי להכשילו ולמנוע ממנו לנחול נחלת שני עולמות.

ובזה הנחילנו רבותינו הק' בספרי המוסר הקדמונים ובספרי החסידות סימן מובחק לידע איזוהי המצווה אשר עברה נשלח לזה העולם ואשר עליו לקדש מלחמה עם יצרו על ענין זה.

זה לשון הספה"ק שבט מוסר, "שמע בקולי איני צריך ויהי אלהים עמך לבקש אופן להבין על מה פגמת בגלגל שעבר ובאת לתקן. דע שכל מצווה מכל המצוות אשר התאווה נפשך לשקוע בה יותר מאחרות באמת שבה פגמת תחילה וישלחך משם עוד בעולם הזה להשלימה, לכן אל תרף ממנה ועשה אותה בשלימות, כלליה ופרטיה ובכל גדרים וסייגיה, ואל תכיר אותה מנגד עיניך מיד וכו'".

ובזה ביאר נמי המגיד הק' מקאז'ניץ זי"ע המשנה באבות (פ"ד מ"א), איזוהו גיבור הכובש את יצרו, דיש לומר הביאור בזה שיש לכל אחד יצרו המיוחד לו, יצרו לדבר אחד אשר על כך צריך להעמיד גדרים וסייגים רבים למען לא יכשל בכך, כי כמה שהיצר מנסה ביותר להכשיל את האדם ודאי לכך נברא.

וכן כתב המאור עיניים (ישמח לב, פסחים), "אמנם כל אדם יכול להבין ולידע בשביל מה נתגלגל, כי כשרואה שלבו נמשך מאוד אחר

איזה מצוה יותר משאר, ידע שבשביל זה נתגלגל שחיסר למצוה ההיא, וכן כשרואה שנמשך אחר איזה עבירה יותר משאר ולבו בוער בה ידע שחטא בגלגל ראשון בזה וצריך לתקנו ועל ידי זה יתקן הדבר ויתקן השם שלו, וזהו כל זכר לגלגלותם שיזכור על ידי דבר מה נתגלגל ולא ישכח מלתקן".

יש קונה עולמו בשעה אחת

בזה כתב הבאר מים חיים לבאר באופן נפלא את ד' הגמ' (ע"ז יו.) בכה רבי יש קונה עולמו בשעה אחת, דלכאורה מה מקום לבכיה שם, הלא אדרבא באותה שעה זכה לתקן חלקו בשעה אחת. אלא דהיא הנותנת, דכיון שראה שיש קונה עולמו בשעה אחת, והיינו באותה שעה אשר עברה ירד לזה העולם, הרי באותה מידה אילו ח"ו לא ינצל השעה כראוי ולא יתקן מה שמוטל עליו לתקן הרי מאבד הוא את עולמו גם כן בשעה אחת, ועל כך בכה רבי.

ועל אותו משקל דברים ביאר הבאר מים חיים ענין נוסף באופן מופלא ביותר, דהנה במעשה דמחרף ומגדף איתא, (ויקרא רבה לב, ג) עה"פ (ויקרא כד, י) ויצא בן אשה ישראלית והוא בן איש מצרי וגו', מחיבן יצא, ר' לוי אומר מעולמו יצא, ויש להבין הכוונה מעולמו יצא.

אכן עתה מבואר הענין על נכון, כי הלא אביו של אותו מחרף ומגדף היה המצרי אשר הרגו משה רבינו בשם המפורש, ואם כן אות וסימן הוא לכאורה שמצרי זה פגם וקלקל בשם המפורש, אם כן איפוא על בנו היה מוטל לתקן ענין זה (יעו"ש באריכות הטעם לכך), ואולם באותה שעה בה עמד לניסיון לא עמד בזה וחירף וגידף כלפי מעלה,

ובזה קילקל מה שחיה עליו לתקן ואיבד עולמו בשעה אחת, וזהו מה שאמר לוי מעולמו יצא, היינו שאיבד עולמו המוטל עליו לתקנו בשעה אחת.

היום אם בקולו תשמעון

ועתה מכואר היטב מה שאמר משה רבינו לישראל היום הזה נהיית לעם, וחיינו שהזחירים שאפשר שנברא האדם רק עבור יום אחד לעבוד בו עבודת הכורא כראוי ולתקנו, ובכל יום ויום יש לו לאדם לומר אולי לא נבראתי אלא עבור יום זה, וחיינו היום הזה נהיית לעם, דאולי רק להיום

נבראת לשמש את בוראך, ואם לא תעבוד עבודתך כראוי תאבד ח"ו את כל עולמך.

וזה הפירוש נמי בפסוק, השמר לך פן תעזוב את הלוי כל ימך, די"ל ש'הלוי' נקרא אותה שעה אשר עברה נשלח האדם לזה העולם, דעיקרו נברא עבור שעה זו והיא זו שתלווהו לעתיד לבוא, וכל הימים מלפניה ומלאחריה מתלווין ומתחברין אליה ומפלים הם אצלה, ועל כן השמר לך פן תעזוב את הלוי כל ימך, היינו שלא תעזוב שעה זו ותאבדנה ח"ו.

מאמרים קצרים על סדר הפרשה

חודש אלול

החזירנו בתשובה שלימה לפניך

בעת שישב הרה"ק רבי אשר מקארלין זי"ע בסעודת מלוה מלכה במוצאי שבת קודש מברכין חודש אלול אמר, השי"ת יעזור שנוכל לשוב בתשובה שלימה, ואם תאמר איך בידינו לחזור בתשובה שלימה, אלא דהרה"ק הרבי רבי ווישא זי"ע אמר פעם, הנני רוצה ומצפה שיהא לכל יהודי באשר הוא חמש עשרה חביות מלאות זהב, אשר כל חבית וחבית תהא גדולה כים אוקיינוס, ואם תאמר היכן יניחו וישכנו חביות אלו, הרי כמו שהקב"ה גדול כך יראה לעשות מקום שבו נוכל להניח החביות. לפי דבריו, סיים רבי אשר, אף אנו מצפים ומייחלים שאף על פי שאין ביכולתנו לחזור בתשובה שלימה, הרי מכל מקום הקב"ה כבר ימציא לנו הדרך איך לחזור בתשובה שלימה.

(זהב המנורה בשם ס' דברי אהרן פו.)

יסתכל בעצמו

ראה אנוכי וגו' (יא, כו)

הרה"ק רבי יצחק מווארקא זי"ע היה נוהג לחזור ולומר בכל שנה דבר תורה זו. בכפר גידול התגורר יהודי בשם רבי הערשלע אשר היה צדיק אך הסתיר צמו מאין רואים,

צדיקי דורו ידעו והרגישו בו אלא שאף מהם היה מנסה להסתיר עצמו, פעם אחת החליטו הוא והרה"ק רבי אברהם משה מפרשיסחא זי"ע לעלות לבקרו ולתהות על קנקנו, משהגיעו אליו והתיישבו אצלו החלו כל אחד לומר דברי תורה, אח"כ ביקשו ממנו שיאמר גם כן דבר תורה, פתח רבי הערשלע ואמר, אני הנני יהודי כפרי אומר לכם א דארפישע תורה, בפרשתינו נאמר ראה אנוכי, וי"ל הכונה בזה שיראה כל אחד ויסתכל באנוכי, היינו בו עצמו, ואל ינסה לבחון ולברוק בוולתו... (אהל יצחק)

בין ישראל לאומות העולם

ראה אנוכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה וכו' (שם)

הגה"ק הכתב סופר זי"ע מציין בפסוק זה ענין נפלא מהנהגת הבורא עם בני ישראל, כי הנה מצינו שישנם אומות העולם אשר היו מושלים בכיפה, ולעומתם מצינו אף אומות אשר הם מושפלים ומשועבדים תחת ממלכות אחרות, ורוב האומות

הינם בדרך הממוצע, היינו שאין הם מושלים בכיפה, אך במקומם ובמלכותם אין הם משועבדים לאף אומה. אך אצל בני ישראל לא היה כן מעולם, דלעולם היו בני ישראל או ברום המעלה ומושלים בכיפה, או ח"ו מושפלים ומוכנעים תחת אומות אחרות.

והטעם בזה הוא, כי אומות העולם תלויים בהנהגת המזלות, לכן כאשר מזל אומה אחת עולה הרי הם מושלים בכיפה וכן להיפך, אולם בני ישראל הרי אינם תלויים בהנהגת המזלות אלא בחסדי והנהגת הבורא איתם, לכן בעת אשר ישראל עושים רצונו של מקום הרי הקב"ה מנשא אותם ואף מושלים בכיפה, אולם כאשר אין עושים רצונו של מקום מוכרחים הם להיות בגלות להיכנע ולהשתעבד תחת אומות אחרות. והיינו מה שמצינו כאן, דהקב"ה נתן לבני ישראל או ברכה היינו ברום המעלה, או רח"ל קללה היינו בשפל מדריגה, אולם אין להם דרך ממוצעת באמצע.

סיפור

אברך צעיר לימים היה יעקב משה וסמוך על שולחן חותנו כישרונותיו ברוכים ומידותיו תרומיות אף הילוכו נאה ומשאו ומתנו בדרך ארץ אך מידה אחת קיננה בו והיא שהייתה בעוכריו מעודו משתוקק היה לדעת כל דבר וסקרנות עזה בערה בקרבו תמיד להשיג ידיעה בכל מיני חכמות חיצוניות אף כאלו שהן תפלות ונפסדות זה לאחרונה החלה רוח זרה לפעמו והוא חש ברצון עז לצאת וללמוד פרק בתורת הכישוף חשק גדול מילא את כל ישותו להכיר עניין תפל זה ואחר שהתהלך בתשוקתו זו שבועות ארוכים גמר בלבו לקום ולרדת מצרימה ללמוד שם חכמה זו על בוריה ולבוא על סיפוק יצר סקרנותו לא הועילו כל תחנוני בני המשפחה כי יסיר הבלים אלו מלבו וביום מן הימים הכין לו צידה לדרך והועיד פניו לעבר מצרים בדרכו הארוכה חלף על פני העיר קורייץ מקום שבתו של הצדיק הרה"ק רבי פנחס זיע"א ועלה בדעתו לסור למעונו של הצדיק המפורסם בטרם ימשיך לעבר יעד נסיעתו, עתה יושב היה במסיבה אחת עם הרבי ותלמידיו הגדולים והיטיב לבו במאכל ובמשקה שהונחו לפניו בעודו מסב בסעודה מאזין לנעימות החסידים המזמרים לכבודו של יום חש לפתע שלא בטוב והוא קם ויצא לחוץ לשאוף מעט אוויר צח להיטיב עם הרגשתו בצאתו מבית המדרש ראה והנה לפניו שדה קטנה ובה מעט שיחים ועצים נפנה והלך לשם וטייל מעט לרוח היום בעודו פוסע כך לאיטו הבחין כי בצד השדה ישנה מחילה קטנה ומעלות אחדות מותקנות בפתחה בהם ניתן לרדת מטה משך הדבר את תשומת לבו והוא סר לראות מה טיבה של חפירה זו ומה מכילה היא בקרבה ירד מטה בגרם המדרגות ולעיניו נגלה כעין מסדרון ארוך וצר חשש התגנב ללבו אך יצר הסקרנות שבו חזק היה דיו והוא החל להעמיק לכת במעבה האדמה אחר דקות ארוכות בהם גישש באפילה ועשה את דרכו בעצלתיים לאורך המחילה הבלתי לעברו אורו של יום מבעד לפתח המנהרה שבצידה האחר בצעדים מאוששים התקדם לעבר הפתח ועלה על פני הקרקע יעקב משה מצא עצמו בטבורו של יער עבות הוא הפנה ראשו אנה ואנה בבקשו לעמוד על סביבתו החדשה כאשר זעקה מקפיאת דם ניסרה את חלל האוויר מבין ענפי העצים הגיחה לעברו חבורת גזלנים עזי נפש וכהרף עין מצא עצמו מוטל לארץ עקוד בחבלים

אך שמח

כי יברכך ה' אלוֹקֶיךָ כִּכְל תְּבוֹאָתְךָ וּבְכָל מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ וְהָיִיתָ
אִךְ שִׂמְחָה ()

הרה"ק הקדושת ציון מבאבוב זי"ע מביא בשם אביו הרה"ק רבי שלמה מבאבוב זי"ע דלכאורה יש לדקדק בל' הפסוק והיית אך שמח, דלכאורה הרי כל אכין ורקין מיעוטין הן, ואם כן מה בא זה למעט לנו. ותירץ, דהנה אמרו חז"ל (אבות פ"ב מ"ז) מרבה נכסים מרבה דאגה, ואם כן ידאג האדם שמא על ידי ברכת ה' אשר תשרה במעשה ידיו יבוא לדאגות וחששות, לכן באה התורה וממעמט, והיית אך שמח, והיינו שכאשר ברכת ה' תעשיר גבולו לא יהא עצב עמה אלא יהיה רק בשמחה. (קדושת ציון ח"ב, אבות פ"ד מ"א)

מכף רגל ועד ראש שניים מבין החבורה העמיסוהו על שכמם ונשאווהו הרחק מן המקום אל תוך מעבה היער השמש החלה להעריב כאשר הגיעו לקרחת יער קטנה שם הניחוהו הגזלנים והתייטבו לסעוד את לבם ולבחון מה טיבה של המציאה' שהעלו בחכתם עד מהרה נושל ממעט ממונו שהיה עמו בכיסו וכן חפצים קטנים שהיו עמו נטלו להם עתה נתרחקו מעט השודדים והחלו לדון ביניהם כיצד לנהוג בקרבנם כאשר בינתיים מותרים הם את השבוי מוטל במקומו שמואל זנוויל שחש כי סכנה מוחשית אורבת לחייו ניסה בלאט לחלץ את עצמותיו מתוך הכבלים אט אט הניע את ידו ואחר עמל עלה בידו לשחררה מתוך כריכות העבותות בעזרת ידו החופשית רופף את קשרי שביו מעל רגליו ובו ברגע שעלה בידו לחלץ את שתי רגליו הכפותות קם באחת וחמק חרש אל תוך היער הגדול הוא פתח במנוסה בהולה בינות לאילנות הסבוכים אלו באלו וכך התרוצץ שעה ארוכה עד שחש כי התרחק דיו ממקום הסכנה אחר שנח קמעה על אבן אחת התרומם ממקומו והמשיך בשוטטות בעובי היער עם אור ראשון של שחר הבחין מבעד לעצים כי מצוי הוא בקרבת עיר בתחושת הקלה נכנס אל תוך העיר והחל לצעוד ברחובותיה בעודו מהלך ברחובה של עיר מתבונן בבתיה ובחנויותיה ובאנשים המשכימים קום לעבודתם נשמע לפתע קול מאחוריו המצווה לו לעצור שני שוטרים חמורי סבר ניגשו אליו וציווהו להציג את תעודותיו האברך העיף פרש את שתי ידיו והתנצל בפניהם כי תעודותיו אינם נלקחו ממנו על ידי גזלנים עזי נפש במעבה היער השוטרים הביטו בו באי אמון ונטלוהו עמם לבית המשטרה אחר שהתענה ימים ארוכים בבית האסורים נחרץ דינו על ידי השופט כי היות ואין בידו הוכחה כי מנתניי המקום הינו ושמא עריק הוא או מסתנן מארץ אויב ייגזר עליו להישלח על כורחו לשרת בצבא לא שתו לבם לתחנוניו כי הינו חף מפשע ונשלח אחר כבוד למחנה הצבא לעבוד עבודת עבד ולפרך את גופו בקושי חמש שנים תמימות עשה בחברת אנשי החיל שם השביעוהו מרורות ביום וחרפות בלילה גוו ניתן למכים בכל עת ומפקדיו התעמרו בו בכל עבודה קשה ברבות הימים שכח את עירו ומקומו וכמעט שלא סף שמו מזיכרונו קושי השעבוד נתן בו את אותותיו ופניו הפכו כשולי הקדירה וקומתו שחה ביום מן הימים בשלהי דקייטא כאשר החום רב ומעיק ירד לרחוץ עצמו בנהר לצנן את גופו היגע והמיזוע המים הצוננים היו לו למשיבי נפש והוא נשתהה בתוכם ניוחות לפתע החלו המים הזדונים לשצוף בחופזה ויעקב משה חש לחרדתו כי נסחף הוא עם הזרם העצום מבלי יכולת לשוב על עקבותיו המים גברו עליו ועלו למעלה ראש והוא החל לשקוע במצולות בשארית כוחותיו ניסה להילחם עם מי הנהר הטובעניים אך כוחותיו אזלו לריק הוא חש כי אלו נוטלים את גופו ומושכים אותו עמוק עמוק אל מצולותיהם חושיו נתערפלו עליו והכרתו הלכה וניטשטשה לפתע נמסכה חמימות באיבריו וגופו החל לשוב ולצוף על פני המים בכוחות מחודשים זקף את ראשו וחתר בידיו ואחר עמל עלה בידיו לעלות אל חוף מבטחים המקום נראה לו זר ומנוכר והבתים אחרים ושונים הוא ניגש אל אדם בעל חזות נעימה שחלף על פניו ושאל במבוכה למקום הימצאו הלה השיבו כי מצוי הוא בתוככי העיר קורץ לשמע שם העיר הכתה ההכרה בראשו והוא נזכר כי לפני שנים אחדות שהה במקום וביקר בהיכלו של הצדיק רבי פנחס זי"ע שאל את האיש למקומו של הצדיק והלה כיוונו בדרכו לעבר בית מדרשו של הצדיק כאשר פתח את דלת בית המדרש מצא את הצדיק שהיה מסב בסעודת ראש חודש במחיצת תלמידיו הגדולים הרים הרבי את עיניו ונתן מבט רב משמעות באברך העומד בפתח ודומה עליו כמי שהקיץ זה עתה מחלום ביעותים הרבי קרץ בעיניו והפטיר לעברו נו היכן נשתהית זמן רב כלכך הן המרק הצטנן זה מכבר מילא הוסיף הרבי בחיוך עתה לבטח לא תרצה שוב ללמוד את תורת הכישוף הבין האברך כי כל מחזה הבלהות אשר אפף אותו וטלטלו אל מחוזות רחוקים בא לו כעונש על איוולתו אשר חשב לעשות ובו במקום הודה לרבי ושם פעמיו לשוב אל ביתו